

Arrest

nr. 149 024 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 november 2013 nr. 113 921.

Gezien het arrest van de Raad van State van 17 december 2014 nr. 229.584 waarbij dit arrest wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een asielaanvraag in op 16 januari 2009.

Op 13 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 22 december 2009 nr. 36 532 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 23 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 6 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

In de periode 14 januari 2010-18 april 2013 dient verzoeker acht aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvragen worden allemaal onontvankelijk of ongegrond verklaard, en op 25 juni 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 13 februari 2012 en op 11 februari 2013 dient verzoeker aanvragen in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze aanvragen worden onontvankelijk verklaard op 25 maart 2013.

Op 18 februari 2013 wordt aan verzoeker een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A.P., Attaché wordt aan de genaamde K.. R.. geboren te L., op 27.03.1962 die de Kosovaarse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, designaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een

eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, het laatste bevel hem betekend op 18/02/2013

Betrokkene werd door Duitsland (DP921752489054) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft reeds meerdere asielaanvragen ingediend. Hij heeft een eerste asielaanvraag op 16/01/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 22/12/2009. Hij heeft een tweede asielaanvraag op 23/12/2010 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 06/01/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater), geldig 5 dagen werd op dezelfde dag betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens meerdere regularisatieaanvragen ingediend.

Betrokkene heeft een eerste regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 14/01/2010. Deze werd ongegrond verklaard op 11/06/2010. Deze beslissing is op 25/06/2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30dagen.

Betrokkene heeft een tweede regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 27/07/2010. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30/11/2010. Deze beslissing is op 16/12/2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 27/12/2010 een derde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze werd ongegrond verklaard op 29/08/2011. Deze beslissing is op 13/09/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een vierde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 23/06/2011. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30/08/2011. Deze beslissing is op 13/09/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft dan een vijfde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 07/10/2011. Deze werd ongegrond verklaard op 25/10/2011. Deze beslissing is op 14/04/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft dan een zesde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 26/03/2012. Deze werd onontvankelijk verklaard op 07/08/2012. Deze beslissing is op 13/02/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft dan een zevende regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 04/09/2012. Deze werd onontvankelijk verklaard op 19/11/2012. Deze beslissing is op 18/02/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft dan een achtste regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 18/04/2013. Deze werd onontvankelijk verklaard op 29/05/2013. Deze beslissing is op 04/07/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft dan een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 13/02/2013. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25/03/2013. Deze beslissing is op 14/04/2013 aan betrokkene betekend.

Gezien betrokkene geseind is door Duitsland dringt zijn verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

Betrokkene werd op 04/03/2013 door de gemeente van Herentals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 26/02/2013 werd betrokkene ingeolge een politiecontrole in Herentals erop gewezen om het bevel hem betekend op 18/02/2013 op te volgen. Bovendien werd betrokkene opnieuw geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kosovo

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° (...);

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18/02/2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Bovendien werd betrokkene meermaals (op 04/03/2013 en 26/02/2013) geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek . Bovendien werd betrokkene door Duitsland (DP921752489054) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Na het arrest van de Raad van State waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd, werd op 21 januari 2015 aan de verzoekende partij gevraagd of zij in huidige procedure, na cassatie, een synthesesmemorie wenste in te dienen.

De verzoekende partij heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, op 22 januari 2015 tijdig laten weten dat zij wenste geen synthesesmemorie in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat verzoeker inmiddels gerepatriëerd is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr.

2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 16 juni 2015 stelt de advocaat van verzoeker dat verzoeker nog steeds belang heeft bij het beroep, zeker wat betreft het inreisverbod, ook al is hij gerepatrieerd.

Uit informatie verschaft door verzoeker zelf in het verzoekschrift, blijkt dat hij werd gerepatrieerd naar Kosovo. Aangezien verzoeker het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het onderdeel van de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft, wordt niet aangevochten.

Het onderdeel van de bestreden beslissing dat het inreisverbod betreft, wordt wel aangevochten. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in feite enkel het inreisverbod wordt aangevochten. Dit inreisverbod geldt voor een termijn van drie jaar, die nog steeds lopende is. Gelet op deze nog steeds lopende termijn, kan de exceptie van de verwerende partij niet worden aangenomen wat betreft het inreisverbod.

Dienvolgens is het beroep ontvankelijk voor wat de component van het inreisverbod betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing maakt een bijlage 13septies uit bij het K.B. van 08.10.1981.

Deze beslissing bestaat uit vier verschillende componenten: ni. een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een inreisverbod van maximaal drie jaar.

Wat betreft de component van het inreisverbod, betoogt verzoeker dat er sprake is van een afwezige motivering met betrekking tot de opgelegde duur van het inreisverbod.

De bestreden beslissing luidt op dit punt als volgt (eigen onderlijning):

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18/02/2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Bovendien werd de betrokkene meermaals (op 04/03/2013 en 26/02/2013) geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Bovendien werd de betrokkene door Duitsland (DP921752489054) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19.06.1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen."

Nergens blijkt uit de beslissing waarom het inreisverbod werd gegeven voor een duur van 3 jaar.

Dit betreft nochtans de maximale termijn.

De duur van het inreisverbod is hoe dan ook variabel, want afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt (eigen onderlijning):

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit niets blijkt in casu welke specifieke omstandigheden verantwoordt dat verzoeker de maximale duur van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd.

De bestreden beslissing bevat dienaangaande geen enkele motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken had ook kunnen beslissen geen of een inreisverbod van aanzienlijk kortere duur op te leggen, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval of om humanitaire redenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had proportionaliteit en evenwicht moeten nastreven met andere fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), het verbod op een schending van artikel 3 EVRM, etc...

Het inreisverbod en de duur ervan moeten correct worden gemotiveerd en de fundamentele rechten van de persoon moeten erbij in aanmerking worden genomen, aangezien het een afzonderlijke component betreft naast het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan in ieder geval niet worden nagegaan aan de hand van de beslissing of deze afweging werkelijk is gebeurd.

In casu blijkt het inreisverbod enkel gebaseerd op het feit dat hij ter fine van weigering van toegang is gesignaleerd in het SIS door Duitsland.

Het SIS-signalement kan echter niet volstaan om een inreisverbod te verantwoorden, zonder enige afweging te maken van de fundamentele rechten en de individuele omstandigheden (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie v. Spanje).

Er wordt met andere woorden geen afdoende motivering gegeven dat het inreisverbod op zich verantwoordt en, vooral, geen enkel motief gegeven waarop de maximale duur van inreisverbod steunt.

Een dergelijk langdurig inreisverbod vereist bijzondere aandacht en kan niet zonder motivering worden opgelegd.

Aangezien de verschillende componenten van de beslissing intrinsiek met elkaar zijn verbonden, is de bestreden beslissing één en ondeelbaar (RvV nr. 95.142 dd. 15 januari 2013).

De beslissing in haar geheel dient bijgevolg vernietigd te worden, wegens schending van de motiveringsplicht."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijt verwerende partij het inreisverbod van drie jaar niet te hebben gemotiveerd. Hij stelt dat overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verwerende partij de duur van het inreisverbod dient vast te stellen door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat dat verzoeker niet aantoont met welke elementen de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, waarbij louter wordt bepaald dat zij rekening dient te houden met de concrete omstandigheden van elke zaak.

De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de . termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was - artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting van de Europese regelgeving - om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen. De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Bovendien wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker - naast andere redenen - bij aanwezigheid van humanitaire omstandigheden steeds de opheffing kan vragen van het inreisverbod.

Gezien verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont hij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het eerste middel is ongegrond."

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 18 februari 2013, dat hij meermaals geïnformeerd werd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker door Duitsland *ter fine* van weigering van toegang

gesignaleerd is in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen.

Verzoeker voert aan dat deze motivering niet volstaat als motief inzake de opgelegde duur van het inreisverbod. Hij verwijst in dit verband naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoeker gaf geen gevolg aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2013. Verzoeker betwist niet dat hij een eerder bevel niet heeft opgevolgd en betwist evenmin dat in dat geval een inreisverbod kan worden opgelegd, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd inzake de duur van het inreisverbod.

Het inreisverbod bevat, naast de verwijzing naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, ook nog volgende motieven: verzoeker werd meermaals geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, en hij is door Duitsland Schengen-geseind.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

De motieven dat verzoeker reeds meermaals werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat verzoeker Schengen-geseind is, lijken niet beschouwd te kunnen worden als motieven inzake de verantwoording van een duur van drie jaar voor het inreisverbod. Alleszins wordt dit als dusdanig niet vermeld in de bestreden beslissing, en ook in de nota benadrukt de verwerende partij enkel dat zij, wat de duur van het inreisverbod betreft, een discretionaire bevoegdheid heeft en dat de wet haar niet in de weg staat om een inreisverbod van drie jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod de maximumtermijn van drie jaar is, is het middel, gestoeld op de schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, gegrond.

De door de verwerende partij in haar nota geciteerde rechtspraak en opmerkingen laten niet toe tot een ander besluit te komen. De verwerende partij stelt in de nota dat de invulling van de duur van het inreisverbod behoort tot haar discretionaire bevoegdheid. Waar de verwerende partij betoogt dat zij de duur van het inreisverbod niet dient te motiveren omdat de wet geen enkele parameter oplegt voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod, kan zij niet worden gevolgd. De stelling dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar kan opleggen indien haar geen elementen gekend zijn waaruit zich een kortere duur opdringt, is bovendien, daargelaten de vraag of deze stelling correct is, niet tot uitdrukking gebracht in de bestreden beslissing.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De component inzake het inreisverbod van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET